

Publicerad 2022-07-01 19:54 av Anna-Louisa

Vår bästa vän, bror, son, tvillingsjäl, "en av brudarna", vår saknad och kärlek!

(Inte renskrivet, bara känslor - slarvigt och ärligt.)

"Han är död, gott nytt år förresten!"

Jag vill skriva något förträffligt.

Något riktigt bra.

Något käckt.

Egentligen vad som helst - för du ska inse att du var mer än vad du tror.

Du är mer än vad du tror.

Den 1a Januari 2022.

New year - new me.

Eller hur?

Inte riktigt.

Missat samtal.

Jag ringer upp när en vänlig röst med gråten i halsen som tillhör din bror säger att du är död.

New year - new me?

No you.

På väg till vardagsrummet kommer jag ihåg att jag måste dra ur laddsladden, "de kan ju börja brinna".

Vänder mig om, snubblar över sängen - flyger in i garderoben samtidigt som jag skriker.

Ett ylande av något slag.

Du hade skrattat.

De kanske du gjorde.

Jag skriker, slår och gråter.

Skriker könsord.

Det hjälper.

Könsord är bäst.

Pojkvännen tar tag i mig, samtidigt som jag skriker att du är död.

Ännu ett ylande av något slag.

Du var ju odödlig.

Fan.

Lovade din bror att ringa dina andra vänner.

Mitt i chocken, ringer jag henne

"Han är död - gott nytt år förresten"

När jag säger orden kommer jag på mig med att du måste tycka att jag är dum i huvudet. Men det var du med. Det var vi.

Ringde rövhål som inte ens är värda att nämnas, allt i chock och sorg.
Ilska, självhat, sorg.

Sorg som blir till ilska, ilska som blir till ännu mer ilska och ilska som fortfarande är ilska.
Det finns inga sju steg, inga fem heller för den delen.

För mig finns de två.
Sorg och ilska.

Jag har alltid sagt: han/hon har det bättre där de är nu.
Fuck off säger jag till de.
Så jävla skenheligt så jag kräks.
Kräks på mig själv.

Usch.

Du hade haft det fan så mycket bättre om du fick bli äldre än 30 år.

LÅT MIG SLÅ SÖNDER NÅGOT!!

Egoistisk tanke- men vem ska jag sjunga odödlig med nu?
En låt jag avskytt men som du fått mig att älska.

En låt som jag nu spelar vid din grav.

Dåtid:

Du kom springandes i korridoren, med rosiga kinder och ett leende på läpparna.
Håret fullt med vax, de var bra för de hade skyddat dig om du fallit.
Som en "vaxhjälm.

Leendet på dina läppar avslöjade att det var något.
Ett busigt leende.
Något var på gång.

Du springer emot mig, nu med ett ännu större leende, från öra till öra.
Du närmar dig mig, och du säger orden jag aldrig vetat att jag vill höra.
Du säger orden jag aldrig vetat att jag måste höra.
De sin får mig att känna mig speciell, utvald:

“ät inte maten idag, vi höllde i lavemang”

Chockad och äcklad lämnade du mig kvar i korridoren.

Där sprang du

Min vän

Du som skulle komma att bli min bästa vän, min bror.

Den blivande kocken.

Kocken, som la lavemang i skolmaten.

Brandlarmet tjöt en gång i skolan, en hel gymnasieskola fick utrymmas.

Brandmän, brandbilar, oroliga elever och trötta lärare.

Och du.

Leendet igen, vad fan har du gjort nu?

Sms.

- jag råkade sätta eld på kotletten.

Vid havet, med våra vänner.

Solnedgång, du ser på mig och jag på dig.

Läpparna möts.

Allt blev fel.

Det var äckligt, som att kyssa en bror, och för dig - en syster.

Aldrig mer.

Nutid:

De fyra vita ballongerna, som flög till skyn till Ted Gärdestads: “himlen är oskyldigt blå”.

Som flög till skyn, för att precis som du - aldrig återvända.

Kan inte alltid andas

Men inte som du

Det gör så jävla ont

“Han tyckte så mycket om er”

Ord som borde värma

Ord som borde hjälpa.

Ord som just nu bara sårar

Kanske senare?

Kanske senare kan jag bli tacksam, lika vis som Ted Gärdestad i låten. Låten vi spelade för dig.

De gånger jag borde låtit dig sova i min säng, när du tog upp hela sängen.

Full som bara du kunde bli.

Så full att du måste reparera sparkcyklar.

Odödlig-full.

När du stod som bara du kan och dansa med bröstet.

Fan.

När sparkcyklarna kom till stan, när de växte och blev omåttligt populära.

Hur det var svårt för dig att förstå att det inte bara var din, att den inte kommer stå kvar där du lämnar den.

Hur den skulle in på reparation när den pep, för du hade inte betalat.

Göteborg är fullt med minnen.

Hela. Jävla. Staden.

Från Bergsjön till Näset.

Åh, på Näset.

Näset, där du försvann ut från fönstret.

Kanske var det så?

Det var meningen att du skulle försvinna ut genom fönstret.

Denna gången kom du dock tillbaka, med ett leende på läpparna, samma leende som du haft ett år innan - klockan 7 på morgonen utan skor.

För den sista gången hoppade du ut genom fönstret och kom aldrig tillbaka.

Hur jävla imponerad du blev av allt.

Det jävla samtalet - du är död.

Han är död.

Begravning, sorg, jordfästning, gravsättning - borta.

Nu är du en sten, en gravsten - på en stor kyrkogård.

Men jag kommer minnas dig, jag kommer göra allt för att ingen ska glömma dig.

Hur allt du rörde blev så fel så de blev rätt.

Dina snabba kommentarer.

Hur dålig vi än mådde.

Så skulle du fan aldrig ha lämnat mig.

Fan - du lämnade mig ensam med Samir och Viktor!

Deras låt odödlig - jävla skitlåt.

Fyfan vad jag hatar den.

Fast det gör jag inte.

Hata är ett hårt ord.

Detta är till dig, mitt sista farväl till dig.

Hur otroligt tacksam jag är över dig, för att du var du.

Någon gång så ses vi igen, jag tror det.

Jag vet det.

För det bara måste vara så.

Du <3

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anna-Louisa med Poeter.se id #159913 innehar upphovsrätten